

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Indráčkem v právní věci žalobce: **O. S.**, státní příslušnost Republika Kazachstán, t.č. bytem PoS Kostelec nad Orlicí, Rudé armády 1000, Kostelec nad Orlicí, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, Praha 7, Nad Štolou 3, k žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18.4.2014 č.j. OAM-328/ZA-ZA08-HA03-2013, **o udělení mezinárodní ochrany,**

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

Rozhodnutím ze dne 18.4.2014 č.j. OAM-328/ZA-ZA08-HA03-2013 žalované Ministerstvo vnitra České republiky (dále jen ČR) rozhodlo o neudělení mezinárodní ochrany žalobci podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb. o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). V průběhu správního řízení bylo objasněno, že důvodem žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany jsou obavy ze strany státních orgánů, kdy tyto obavy žalobce plynou z jeho dřívější politické aktivity. Tyto

aktivity žalovaný nehodnotil jako důvod pro udělení azylu podle ust. § 12 písm. a) zákona o azylu, neboť nedospěl k závěru, že žalobce byl cíleně pronásledován pro své politické přesvědčení, když sám nebyl členem žádné politické strany a jeho podpora sestávala pouze v distribuci opozičních letáků. Stejně tak žalovaný neshledal důvod pro udělení azylu podle ust. § 12 písm. b) téhož zákona, když nebylo zjištěno, že žalobce má důvodné obavy z pronásledování v případě návratu do země původu. Protože žalovaný neshledal taktéž důvody pro udělení mezinárodní ochrany žalobci podle ust. § 13, § 14 ani pro udělení mezinárodní doplňkové ochrany podle ust. § 14a a § 14b zákona o azylu, rozhodl, že se mezinárodní ochrana žalobci neuděluje.

Žalobce v žalobě namítal, že žalovaný správní orgán porušil ust. § 2 odst. 4, § 50 odst. 2 a 3 a § 68 odst. 3 správního řádu. Žalovaný podle něj zjištěný skutkový stav nesprávně právně kvalifikoval, když jej nepřihlížel k pronásledování upravenému v ust. § 12 zákona o azylu. Podle žalobce si žalovaný neopatřil potřebné podklady pro rozhodnutí ve vztahu k udělení doplňkové mezinárodní ochrany podle ust. § 14a a § 14b zákona o azylu. Konkrétní důvody svého odvolání žalobce uvedl tak, že se obával o svou svobodu, zdraví i život. Kazachstán opustil v souvislosti s politickou aktivitou, z důvodu nespokojenosti s politikou prezidenta Nazarbájeva a z důvodu své aktivity ve prospěch opoziční strany, rozdávání letáků a účasti v opozičních mítincích a zadržení policií, při kterém utrpěl nátlak a fyzické násilí. Pro své aktivity ve prospěch opoziční strany přišel o zaměstnání a prakticky mohl být každou chvíli obviněn policií a uvězněn. V žalobě dále poukázal na neobjektivní průběh policejních a soudních procesů v Kazachstánu a na to, že byl varován přítelem Dimitriem, který byl předvolán jako svědek a od té doby zmizel a je nezvěstný. Domáhal se proto zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě popřel oprávněnost žaloby, která neprokazuje, že by žalovaný porušil některá ustanovení správního řádu a zákona o azylu. Odkázal na svůj správní spis, zejména na vlastní žádost žalobce o udělení azylu a jeho výpověď, na použité informace o zemi původu, jakož i na samotné své rozhodnutí s tím, že postupoval v souladu s příslušnými právními normami a procesně správným způsobem.

Krajský soud vycházel z napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 18.4.2014 č.j. OAM-328/ZA-ZA08-HA03-2013, připojeného správního spisu žalovaného téhož čísla jednacího a poté dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Při řízení o žalobě žalobce vycházel přitom krajský soud z ust. § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního (dále jen s.ř.s.) a ze skutkového a právního stavu, který tu byl dán době vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 a 2 s.ř.s.).

Z obsahu správního spisu krajský soud zjistil, že žalobce v žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 14.10.2013 sepsané formou pohovoru odpověděl na otázku, z jakých důvodů žádá o udělení mezinárodní ochrany to, že zde byl již v minulosti a že považuje Českou republiku za stát, kde jsou dodržována lidská práva. V České republice byl již v roce 2012 z důvodu turistiky. V případě návratu do vlasti se bojí, že jej zabijí. Do vlastnoručně psaného prohlášení žalobce uvedl, „že

jeho životu hrozí nebezpečí, a že v lepším případě jej zatknou a zavřou do vězení za jeho zákonnou činnost občanského opozičního představitele, v horším případě jej prostě zabijí“. Z obsahu správního spisu dále vyplývá, že dne 14.10.2013 byl proveden pohovor s žalobcem k žádosti o udělení azylu na území České republiky. Z protokolu o tomto pohovoru krajský soud zjistil, že žalobce svůj počátek problémů spatřuje v událostech ve městě Žanaozen dne 16.12.2011, kdy vláda vydala příkaz bezpečnostním složkám střílet do stávkujících naftařů, kteří se dožadovali vyplacení mezd. Žalobce se začal zajímat o opoziční hnutí a zaujala jej politická strana OSDP- Veřejně sociálně demokratická strana a strana Alga. Na počest události v Žanaozeniu byly konány demonstrace, při nichž byli zatčeni představitelé opozičních stran. Další akce měla proběhnout dne 25.2.2012, k čemuž nedošlo, neboť bylo před jejím zahájením zatčeno ani 30 osob mezi nimi i žalobce. Žalobce byl vyslýchán, jaký důvod měl pro účast na připravované akci a když jim tento důvod sdělil, začali jej obviňovat z podněcování k nepokojům a násilí. Policista jej připoutal k topení a požadoval sdělení všech informací o opozičních stranách. Když žalobce sdělil, že není členem politické strany, ale pouze účastník akce, policisté mu nasadili na hlavu pytel až se začal dusit, což udělali opakovaně až téměř ztratil vědomí. Protože to nemohl dále snášet, podepsal dokument, na kterém se něco psalo o opozičních stranách. O této události hovořil s nějakou ženou z politické strany Alga, která mu řekla, že potřebují spolupracovníky pro roznášení letáků. Žalobce 22.3.2012 letáky vyzvedl v kanceláři a následně je na mítinku rozdával. Na této akci se seznámil s D., se kterým spolupracovali při roznášení letáků. Dne 10.6.2013 při návratu z práce byl žalobce povalen na zem neznámými muži, kteří do něj začali kopat. Sdělili mu, že pokud nepřestane s distribucí letáků, zabijí jej a utekli. Po propuštění z nemocnice podal oznámení policejním orgánům na neznámé osoby, které jej napadly, policisté se mu však smáli a oznámení zmačkali a vyhodili. Dne 20.8.2013 jej telefonicky kontaktoval D. a sdělil mu, že byl předvolán na policejní oddělení jako svědek a od té doby žalobce tohoto přítele již nespáčil. Obrátil se na cestovní kancelář, zajistil si doklady k odjezdu a dne 3.10.2013 Kazachstán opustil. Tyto informace žalobce v podstatě opakoval při doplňujícím pohovoru konaném dne 14.4.2014, při němž uvedl, že se dále na žádné policejní či jiné kompetentní orgány již neobracel, domníval se, že pokud jeho oznámení nepřijaly policejní orgány, neučinila by tak žádná další instituce. Dne 15.8.2013 byl propuštěn ze zaměstnání bez toho, aby mu byl důvod propuštění sdělen.

Součástí správního spisu žalovaného jsou i informace o zemi původu žalobce, a to zpráva Freedom House z ledna 2013 nazvaná Svoboda ve světě 2013 – Kazachstán, Výroční zpráva Amnesty International 2013 Kazachstán, zpráva Human Rights Watch z ledna 2013, zpráva o dodržování lidských práv za rok 2012 v Kazachstánu MZV USA ze dne 19.4.2013, informace MZV č.j. 109980/2013-LPTP ze dne 23.8.2013 a č.j. 94472/2014-LPTP ze dne 19.2.2014, zpráva Cenzor. NET ze dne 17.12.2011 a informace MZV č.j. 123003/2012-LPTP a č.j. 94212/2013-LPTP ze dne 19.3.2013.

Podle ust. § 12 zákona o azylu se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy,

pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Podle § 2 odst. 8 citovaného zákona se pro účely tohoto zákona za pronásledování považuje závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna státními orgány, stranami nebo organizacemi ovládajícími stát nebo podstatnou část jeho území ve státě, jehož je cizinec státním občanem, nebo státu posledního trvalého bydliště v případě osoby bez státního občanství. Za pronásledování se považuje i jednání soukromých osob podle věty první, pokud lze prokázat, že stát, strany nebo organizace, včetně mezinárodních organizací, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před takovým jednáním. Za pronásledování se nepovažuje, může-li cizinec s přihlédnutím k osobní situaci nalézt účinnou ochranu v jiné části státu, jehož státní občanství má, nebo je-li osobou bez státního občanství, v jiné části státu svého posledního trvalého bydliště, pokud se obava z pronásledování nebo hrozba vážné újmy zřejmě vztahuje pouze na část státu.

Podle ust. § 13 odst. 1 téhož zákona, rodinnému příslušníkovi azyllanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14, se v případě hodném zvláštního zřetele udělí azyl za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12.

Podle ustanovení § 14 citovaného zákona, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.

Dle ust. § 14a citovaného zákona se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Podle druhého odstavce citovaného ustanovení se za vážnou újmu považuje uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Podle § 14b citovaného zákona rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení.

Ve své žalobě žalobce vytýkal citovaná ustanovení správního řádu, která žalovaný svým rozhodnutím porušil. Tato ustanovení uvedl pouze v obecné poloze a nijak je blíže nekonkretizoval. Proto je také krajský soud jako žalobní body nemohl ani přezkoumávat. Nicméně k těmto námitkám soud dodává, že z obsahu správního spisu zachycujícího průběh celého správního řízení žádné procesní pochybení žalovaného nezjistil. Naopak správní spisem vzal soud za prokázáno, že si žalovaný opatřil dostatek potřebných zjištění a informací pro své rozhodnutí, které také řádným způsobem vyhodnotil a přijal k nim adekvátní právní závěry. Tomu také odpovídá odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, které má náležitosti ust. § 68 odst. 3 správního řádu. Další žalobní bod se týkal nesprávné právní kvalifikace žalovaným pokud „nepřiřadil faktickou skutkovou podstatu zákonné skutkové podstatě pronásledování upravené v ust. § 12 zákona o azylu“. Z uvedeného krajský soud dovodil, že žalobce nesouhlasil se závěrem, že v zemi původu nebyl pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, resp. že nemá důvodný strach z pronásledování pro důvody uvedené pod písm. b) citovaného zákonného ustanovení. Tuto žalobní námitku v žalobě dále specifikoval svou nespokojeností s politikou prezidenta Nazarbájeva, pro kterou se angažoval formou roznášení letáků a účastí na opozičních mítincích. Pro tuto činnost byl zadržen policií, přičemž utrpěl nátlak a fyzické násilí. Uváděné skutečnosti tedy žalobcovu účast na těchto mítincích spojenou s roznášením letáků opozičních stran nelze (ve shodě s žalovaným) rozhodně považovat za pojem pronásledování v důsledku uplatňování politických práv a svobod. Žalobce nebyl v tomto směru přímo pronásledován státními orgány, byl vyslýchán na policejním orgánu, který s ním jednal násilně a nevhodně. Žalobce si však na tento postup nikde u kompetentních státních orgánů či nevládních organizací nestěžoval ani se neobracel o pomoc. Stejně tak neučinil ani poté, kdy podal písemné oznámení ohledně fyzického napadení neznámými osobami. Protože z předložených listinných důkazů, zejména z protokolů o provedených pohovorech s žalobcem nevyplývalo, že by byl ve vlasti pronásledován natolik intenzívně a opakovaně, nepřicházelo v úvahu v jeho případě udělení mezinárodní ochrany podle ust. § 12 písm. a) zákona o azylu. Nebylo také prokázáno, že by žalobce byl pronásledován z důvodu uvedených pod písm. b) téhož zákonného ustanovení.

Další žalobní námitkou žalobce bylo to, že si žalovaný neopatřil dostatečné podklady pro odůvodnění výroku o neudělení doplňkové ochrany ve smyslu ust. § 14a a § 14b zákona o azylu. Ani s touto žalobní námitkou nelze souhlasit, neboť před vydáním rozhodnutí si žalovaný shromáždil shora citované zdroje informací o Republice Kazachstán, se kterými umožnil žalobci se seznámit před vydáním rozhodnutí. Při úvaze o tom, zda žalobci hrozí v případě návratu do země původu nebezpečí vážné újmy tak, jak vyplývá z těchto zákonných ustanovení, krajský soud opakuje již shora uvedené, že v případě žalobce nebyla prokázána žádná konkrétní trvající politická činnost pro určitou politickou stranu či seskupení. Tuto činnost žalobce omezoval na již zmíněnou distribuci letáků a svoji účast na mítincích. Až na zmíněné zadržení a výslech policií nebyl žalobce prokazatelně pronásledován či perzekuován. Poukázal-li žalobce v žalobě na vážná omezení lidských práv, v tomto směru výše citované zdroje informací o dodržování lidských práv a svobod v zemi jeho původu skutečně svědčí o řadě trhlin a nedostatků v oblasti dodržování základních lidských práv a svobod, což vyplývá z hodnocení celkové politické

bezpečnostní situace, o kterých se odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí zmiňuje na straně šest a sedm a na které krajský soud ve stručnosti odkazuje. Jedná se však o vnitřní politickou a společenskou situaci, která postihuje veškeré obyvatele Kazachstánu a tento fakt nemůže být důvodem pro udělení mezinárodní ochrany pokud žadatel blíže neprokáže důvody pronásledování ve smyslu výše citovaných ustanovení zákona o azylu. Je tedy nutno shrnout, že azyl je výjimečným institutem, kterým se poskytuje ochrana žadateli, avšak nejde o ochranu před jakýmkoliv negativními jevy v zemi původu žadatele, ale jen z důvodů uvedených v zákoně o azylu.

Se zřetelem k výše uvedenému krajský soud žalobu zamítl jako nedůvodnou podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s., přičemž rozhodl tímto rozsudkem bez jednání v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.

Žádnému z účastníků nepřiznal soud právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce v tomto řízení úspěch neměl a žalovanému žádné prokazatelné náklady řízení nevznikly (ust. § 60 odst. 1 s.ř.s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost k Nejvyššímu právnímu soudu v Brně ve lhůtě do dvou týdnů po doručení rozhodnutí, písemně ve dvojím vyhotovení. Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem, pokud stěžovatel nebo jeho zástupce nemá vysokoškolské právnické vzdělání.

V Ostravě dne 25. března 2015

JUDr. Petr Indráček

samosoudce